

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłaš,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew ći!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kōždu šobotu w Smolerjez knihicizščetni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

4. njedzela po šwjatej Trojizy.

Łuf. 6, 36.—42.

Wo Božej šmilnosći tu šlyšimj, wošebje pak budžemy k šmilnosći napominani. Haj, my mamy šmilneho Boha w njebjach. Hižom Mojsaš praji: „Tón Anješ, twój Bóh, je šmilny Bóh; wón cze njewopusći, ani cze njestasy;“ a Dawit spěwa: „Šmilny a hnadny je tón Anješ, ščěrplivy a wot wulkeje dobroty,“ a šašo: „Anježe, twoja dobrota došaha tał daloko, hač njebjeka šu, a twoja prawda hač do mróćelow. Anježe, ty pomhaš ludžom a štotu.“ A prawemu Božemu džěšču, šwěrnemu šchesczjanaj njetrebaš hałle dołho wo Božej šmilnosći předomacž. Kōžda nalětna kwětk, kōždy plód našemu jemu wo tym powjeda, kōždy džeń, hđžež šo psches pokutu a wěru do šesom Anryšta wodacža šwojich hrěchow šwojeli, jemu wo tym rěči, a w knihach šwojeho žiwjenja, njeh je tam napišane šwojelaže abo šrudžaze, něšto wo nim abo wo jeho lubych, ničo druge njecžita dŹili: „Anježe, twoja dobrota je wulka a twoju šmilnosć njemōžu wu-powjedacž.“ Tajkemu pak tež cžežke njeje, tu pschitašnju dopjelnicž, kotruž Bóh dženska wupraja: „Tehodla budžće šmilni, jako tež wasch Wóćez šmilny je.“ Hđžež šchesczjan tał wjele nješakłuzeneje šmilnosće Božeje wužima, je jemu lóšcht a šwjata pschikłuschnosć, tež napschecžimo Bohu a šobucžlowjetam šmilny byčž. Še temu pola tebe tał? Čžeri tebe hižom Boža šmilnosć k temu? Ach, šo by tola kōždy prajił: „Ša čžu tež šmilny byčž, kaž

mój Wóćez šmilny je.“ To budž wotmolwjenje na Bože napominanje: „Budžće šmilni.“ Dha rěka

1. nješudž,
2. nješatamaj,
3. wodawaj,
4. dawaj!

1. Nješudž! „Nješudžće,“ tał praji tón Anješ. A wón je jako Boži šyn ša šwój nadawł mēł, šo w tym nastupanju šmilny wopokasowacž. Wón drje je šudžil, hđžež je pola druhich hrěch a njeprawdu wohladał. Šomyšł na šamopranych Šarišejškich, tał hušto je tych khostał! Šomyšł na wuczobnikow, tał je jim do šwědomnja rěčal, hđyž šu šo njeprawje šadžeržowali! Ale šo by hewal š někim njelubosnje wo druhim rěčal a šo na njeho pschikłodžal, wo tym ničo njecžitaš. Tał šudž ty pschego, hđžež šebi twój hamt to žada. Šako Bože džěčžo šudž wšhitko, šchtož widžiš, a najlěpsche šebi wušwol; šudž wšhitkich, š kotrymiž hromadu pschindžesch, po tamnym šłowje: „Njewěrcže kōždemu duchu, ale špytajče tych duchow, hač šu wot Boha,“ a š dobrymi mēj towarštwu. Šako duchowny abo wučer khostaj šle; jako nan a macžet a hđžež mašch porucžnosć, ša druhich šo šobu štaracž, njepołož prut na boš, wjele bóle šwjate pišmo praji: „Šchtož šwojeho šyna lubuje, tón jeho š čžakom šchwika.“ A wopał by był, hđyž nješmēla wyschnosć wiažny šudžicž, ně, Bóh jej pschitasa, šo dyrbi prawy šud džeržecž bješ pohladanja na wošobu. Haj, tał by derje był, hđy by kōždy rěčal, hđžež dyrbial rěčecž, ale pak tež nētko mjelcžal, hđžež dyrbi mjelcžecž. To šo njepschiteji ša Bože džěčžo,

druheho njeľubosnje budźić, a hdžež s druhim rěči, bórny na šušoda šwaricž, pschezo jeno mjescž psched durjemi druheho a pola njeho widźić tu tšchěsku we woku, a hrjadny we šwojim woku njeprytneč, so by ty psches to czim lěpschi a częscze hódnišchi był. Ach, kať dyrbi tón šnješ pschezo s nowa tych šwojich napominacž: „Budźće šmilni!“ Hdžž brachi pola druhich wohladacze, njech luboscž we wutrobje bydli, potom šo tajke njeprawe a njeľubosne budženje šhubi, pschetož luboscž kryje hromadu hrěchow a wabi, bližšeho dla jeho hrěchow a smylkow samolwjecž a niz ške, ale dobre wo nim rěčecž.

2. Njesatamaj! „Njesatamajcže,“ praji dale našch Šbóžnik. A kať je sašo šam, šo njeje hrěšnikow šatamať, šwoju šmilnu wutrobu šjewiť! Njejšu jeho pošluchali, wjele bóle šu jeho lestromali; wón pať je dale předomaw, wumóženje dokonjať a jeneho Šudascha šebi lěta doľho na šmilnej wutrobje nošyť. A ty hušto tať šhwatajžy šatamať, hdžež widžišch druheho hrěšnicž, abo hdžež wo tym šlyšchisch; njepruhujeshch haťle, šhto je czi to prajiť a hač je temu woprawdže tať. Ně, jako Bože džěcžo dyrbišch tež ty, kať twój Bóh, šmilny byčž napschecžimo hrěšnikam, šo jich njesazpimawch a njesastorcžeshch, ale ščěrpliwje nošyšch, ša nich prošyšch, jich pytašch a hač do pošlednjeje hodžiny šo nadžijeshch, šo šo hišcže wobrocža, a tež potom hišcže wšchitko Božemu šudej pschewostajišch, dokeľž njewěšch, šhto je šo pošlednju hodžinu hišcže mješ nimi a mješ Bohom meťo. Šow daj šej prajicž šłowo wěrjazeho muža, kiž rjekny: „Nad trojati budu šo we wěcžnosći džiwacž: 1. hdžž tajkich njewuhladam, kotrychž tam wohladacž šebi myšlach; 2. hdžž druhich w njebiešach wuhladam, wo kotrychž šebi to njebych myšliť; najbóle pať budu šo 3. nad tym džiwacž, šo šym šam do njebieš pschischol.

3. Wodawaj! „Wodajcže,“ praji dale Šesuf. A nětko hladaj na njeho, kať je šwojim pschecžiwnikam wodawal, ša nich prošyť a wumrjel! Tať czińmy tež my; budžmy cžicheje myšle a lubosni napschecžimo tym, kiž nam njeprawdu czińja a naš ranja, a hotowi, wodacž a šabycž jich šłoscž; njebudžmy na tym, ške se šlym šaplacžecž a šwarjenje se šwarjenjom, ale pschewińmy ške s dobrym, a njech želbycže našchu wutrobu wobtnježa, dokeľž je tola wobžarowacž, šo móže cže twój bližšchi tať šranicž. Šhto je najbóle wobžarowacž: kiž njeprawdu czińi abo kiž ju cžetpi? Tajke pschemyšlenje budže tebe w mandželštwje, w pschecželštwje, we wobšhadže s druhimi s wodacžu wabicž.

4. Dawaj! „Dawajcže,“ hišcže Šesuf pschistaja. Wón je po šwojej šmilnosći nam šwoje šłowo, šwoju hnadu, wěcžne herbštwo w njebiešach dať; ty daj jemu šwoju wutrobu, šwój dom, šwoje džěcži, šwoje dary, šo šhudnych podpjerashch a Bože kraleštwo twarišch. Njebudž tať lěni, dobrotu cžinicž a šobudželicž. Njech pschi tym luboscž twoju wutrobu, twoje šłowo, twoju ruku wodži; a hdžž tež šu ša twój dar njeđakowni, dawaj tola dale; a cziń to niz cžłowjekow dla, tež niz šwojeje częscze dla, ale tať, šo móžeshch tež prajicž: „Luboscž Šhryštuša mje cžeri.“ Šotom wopokasashch, šo šy šmilny pschi dawanju.

A nětko hišcže šlyšch, kať cže czi twój Bóh to wšchitko šarunacž. „Dobra, natšócžena, natšahžena a šhopata mēra budže wam do wascheho kłina data; pschetož runje s tej mēru, s kotrejž wy mēricže, budže wam šašo mērjene.“ Tať mamy Boha, kiž ma šwój lóšcht nad tym, tych, kiž šu šo wot njeho psches wēru a luboscž s šmilnosći

dali wuhotowacž, tež s hnadu a šmilnosću hišcže křonowacž. Tež jow placži: Šajkiž wušywo, tajke žně. Duž wušywjaj tu w cžaku šmilnosć, dha budžeshch tež šmilnosć žnjecž we wěcžnosći. Šamjen. S. w M.

Šchescžijanska šmilnosć.

Šłob: Cziń šo mnu, šnježe, po hnadže —
Byčž šmilny, kať našch Wóčez je,
Š to je pycha rjana!
Hdžž dušcha tu šo woblecže,
Dha — bójšy dokonjana —
Kať Bože džěcžo štkuje
Šo Šbóžnikowym pschikladže.

Hdžež w šchescžijanskej wutrobje
Šso luboscž s Bohu hori,
Tam šnješowy Duch do njeje
Tež luboscž s bližšchim štwori,
Kiž wšchitku hidu wuhascha
A druhich šbože pschishporja.

Šaj, šchescžan bratra nješudži
A njetama, hdžž padže;
Wón rjeknje: Štań a ruku wšmi,
Šso porucž Božej hnadže!
Wty wšchitzy jenať šłabi šmy,
Duž padnjenja šo hladajmy.

Še bližšchi šrudžil, ššchiwđzil naš,
Dha wodajmy to jemu;
A tyšchi jeho cžežki cžaš,
Trošcht, pomoz nješmy s njemu;
Njech w horju s nim šmy šrudženi,
A ma-li šbože, šradowni.

Hdžež šhudny placže we nušy,
Njech dary šlyšy trēja;
Wšchēm pošrebnym njech wutrobny
Šso w džakownosći hrēja;
Šhtóž šhudym šlyšy šušchil je,
Žnje junu róže njebieške.

Tež braschnych, šhudnych, hubjnych
Njech s trošchtom wošchewjujeshch
A pschi jich lěhwach bolostnych
Wšchu štyšnosć šobu cžujeshch;
Šim tajki woliš šmiljenja
Wól ranow wulžy pošlōža.

Š Božo, pošny šmiljenja,
Kiž našche cžeže mješchisch
A s tym, šo nóz šaš wotšhadža,
Šam cžakny pschewyť rješchisch:
Mje pschetwoť šebi s šnamjenju
A pyšch mje s bójškej šmilnosću!

Hdžž porno Tebi šmilny šym,
Šmam prawo Božich džěcži
A mi po cžaku šachodnym
Šso wěcžne šwětko šwěcži;
Šhtóž pať kať Wóčez šmilny njej,
Tón njeruna šo Šbóžnikej.

Nadobny skutk šmilnoščje.

W jentym domje bęšče woheń wudyril. Wot domjazeje nadoby bu s njeho šmunofchowane, šchtož bę možno, a wšchitzy wobndlerjo bęchu dom, po šdaczu šhubjenty, wopusčęzili. Se wšchęch stronow hižom płomjenja wubiwachu a wot wofna k wofnej řahachu, se řwojeje tórnej spēščnoščju nješpróznje řchumjate wódnę promjenja pšchęščęchowajzy. Na jene dobo řařłňšcha řo mořhy- pšchedręjazzy řiřif.

„Moje džęczo, moje džęczo! ja řym na nje řabyła! Ğorka w druhim pořhodže, w koleřzy leži! Moje džęczo, moje džęczo!“ —

Duž wuřtupi řylny muž rucze ř řjadu wohnjoweje woborny, maczerine wo-pomoz-wolanje je řo jemu do wutrobny řacziřchęzalo, — ř jentym wotmachom wón řębl na dom řloži a řtupa, najebacz wohnjoweho řadu, po nim horje pšchęzo wřřchřcho a wřřchřcho! „Wón je řhubjenty!“ myřła czi deleřach, ale niřtó řebi nješwaža, řwoju myřł wuprajicę — bjes dňcha řčęřowachju jeho řta pohladom. Nętko řteji na pořlednim řřhodženku, — řteji řaž wot wohnja wobdaty, řtupa ř wofnom řlubje nuts do řadu a řura, a řaž wřchitzy deleřach praja, do řwojeje węřteje řmjercze.

„Božo w njebeřach, pomhaj jemu!“ wola řo w řřřřnej maczerinej duřchi. Myřłi wona w tymle wofomiku na řwjatu řtawišnu, kotruž je na řchulřkej řawzy wuřnyła, a na jandžela, kotryž je Daniela a jeho bohobojařnyř pšchęčęlow w řęhljwej pjezy wořjędž woheńja řđerzał?

Šřłřř, řajki řrimazy wřřř njejabzy powętr napjelnja! Pšchetoz tam Ğorka řjewi řo nadobny wohnjowy wobornik ř wumozęntym džęščęzom na ruzy; wón řtupa po řęblu dele, řhwata k maczeri, ř radoščju řřchępjetazej, a pšchępoda jej cziřche dręmaze džęczo.

Šbožowna macz padže na kolęni; wumozęrja wobřtupuja je řbožopřchęčęmi a ř radoščęwym wyřřanjom; tón pař pokafuje jeno na řatorňnjene džęlo, kotrež na njeho pola palazeřo domu hiřchęze cžala, a cziřche, řaž njeby řo ničzo podało, řtupi wón řařo do řjadu řwojich towarřřchom wróczzo.

Bože řlubjenje pař bęšče řo nad tym nadobnym wobornikom dopjelniło, kotrež piřane řteji pola prořety řęřaiřka 43, 2: „Ğdňž ty pšchęs woheń pónđžęřch, njebudžęřch řo řpalicę a płomjo nje- budže tebję řapalicę.“

Šchtož řnjęřch, to řnjęřch.

Štarřche powjedańczko je Šserbow.

V.

Jan a řurij bęřchtaj nařdala widžaloj, řdže wós řařta, a węzipnošč a nęřajke řimaj njewuložomne cžucze jeju tam cžęňjęřche řomału a mjelcziřy na tu řtronu řrocžęřchtaj, řacz k řawzy dón- džęřchtaj a řo řndžęřchtaj.

Nętko pař řanžła na wutwarł wuřtupi, řwoju řlanku w ruzy, a řjekny k njeř: „Šř dha ty, řilžicęřka, teju pařolow widžala? Ach nę, wbohe řwęřjatto; ja džę cze njeřřym pořbęňnyła! Šřkoda, řřkoda, řo řym na to řabyła! Tebi budžicę řo węřęze tež lubiło!“

Řo tyř řłowach jeje pohlad na napschęcznu lipu padže a pňtny tam teju pařolow. Duž bęžęřche do řřřwy a wolařche: „Nanko, luby nanko! Ğolcžęzaj tu řařo řtaj! tam pod lipu na řawzy! Daj wřřch jeju řawolacz! Njeř tebi to pokafętaj, řchtož řym ja widžala, a ja byř jo rada tež hiřchęze juntrócz wohladala a řłňřchala!“

Řnjęř řipinřki řtupi na wutwarł, pohlada na řana a řurja a wupóřła potom pořłuznika, řimaj k nim řařacz.

Řařolaj řo řtrachowařchtaj, do řař wořębneřo doma hič, njewjedžo, řchto tam poprawom dňřbitaj. Napařłędku pař řan řhrobłoščę nadoby a k řurjeř džęřche: „Řóř wřřch pój! Niřtó

naju tam nješję! A řchto wę, řacz řbože naju k temu njewola, řotreřoz wós je namaj přęni pucz řař položil. Špňtajmoř!“

Řan a řurij buřchtaj do řjaneje řřwy domjedženaj. Ščęňny bęchu piřane, řchpundowanje bę řbrune, woliřowane a řladke, pšchi wofnach dolhe řawęřřki dele wiřřachu, a po řřřwje řtejachju řwęczate blida, řzinowe řtólzy a cžęrwjęny mjehki řanapej. Řajku řřwu hiřchęze njebeřchtaj widžaloj, a teřo dla řo tam řhętro jara řrařchęřchtaj. Wóřny pař řnjęř řipinřki řařtupi, pšchęčęłniwje na njeju pohlada a řjekny: „Řitajtaj! . . . řa řym waju řawolacz dař, doleřž řo mi řdařche, řo řtaj řuřaj. Wóř řtaj, řaž myřł, je Šserbow a řladataj tudy řa řłuzbu; ja řym njedawno druhich waju řunječza w Drazdžanach widžal. Moja džowęčicęřka je mi powjedala, řo řtaj tu hižom dopołdnja było a řnapschęczę pod lipu řędžaloj.“

Nařchęř pařolaj řebi njewęřęřchtaj woczi pořbęňnyč, a jako řnjęř řipinřki te pořłędnje řłowa prajeřche, dha řo řačęrwjęniřchtaj, pomyřłiwřřchi na řwoje řařhadjenje. Řnjęř řipinřki pař w ręczi pokracžowařche: „Njebořtaj a nješaczęrwjęneřtaj džę řo; wřřch ničzo řle cžiniłoj njeřřtaj! Wóř řtaj tam řpęwaloj a řejwaloj a mojej řolcžzy je řo to řpodobało. Teřo dla mję prořchęřche, řo mohla jo hiřchęze juntrócz wohladacz. Duž wřřch hiřchęze juntrócz pokafętaj, řchto móžętaj! . . . Wamaj řnadž řo to wochze, doleřž myřłitaj, řo džę jako řęřlerjeř po řwęczę nječahataj. Ale ja waju tež řa to njedęřžu; ja jenož byř řady widžal, řdny byřchtaj mojej řolcžzy to wjeřęle řęžiniłoj.“

Řan a řurij řo hiřchęze řrařchęřchtaj a nętko řřradžu jedny na druhęho pohladowařchtaj. Doleřž pař mjelcžęřchtaj, wřřa řnjęř řipinřki řchłęřzu wina, nala, poda řóždęmu řchłęřczku a pšchřřřtaj: „Řataj! napiřtaj řebi řhrobłoščę a potom nęřchto řařpęwajtaj!“

Štrachocziwje pařolaj pšchimařchtaj, pšchęzo hiřchęze ř po- řandžęłęnym wóczłom řtejo, a woptařchtaj. řako pař njeřpijeřchtaj, džęřche řnjęř řipinřki: „Doražtaj! doražtaj! Šchto woptanje pomha?“

Ğdňž bęřchtaj dořřębałoj, řo řan řmuži a řjekny: „Řnjęřę, ja njewęm, cžęho dla řęze řař dobročęřwym napschęczęwo namaj. Wřřmicze řa to naju najłubowňřřchi a najpokornřřchi džak! Mózęmoř-łi wam w nęřajkim džęle pořłuzicę, to řo ř wutrobu rad řtanje. Ale naju řpęwanje a řejwanje řo wam njemohło řpodobacz; móř řmój dopołdnja we wjeřęlej myřłicęřzy pořortowałoj, řaž je domach pola nař wawřnję, doleřž dňřbimoj řebi wotudu a wobuř řařnawacz, řaž móžęmoř. Na řajke burřte řorty pař by wořębneřo řnjęřa, řajřiz wy řęze, mjęřřalo.“

„Njeřřarajtaj řo wo to!“ džęřche řnjęř řipinřki. „řa řym wamaj prajřł, řo cžę moja džowęčicęřka rad hiřchęze juntrócz nęřchto řłňřchęcz a widžęcz, a ja řam mam tež to řadanje. Duž dha řo njewotwlařujtaj dlęje a řpňtajtaj!“

Řařolomaj drje wutroba hiřchęze puřtowařche; tola řmužiřchtaj řo a řanjeřęřchtaj tu pęřnicęřku: „Šchła je tam řilžicęřka řrawicęřku řnjęcz, a t. d.“

Pšchi druhęř řchřucžzy pař řo, řimaj po boku, cžęrwjęne řawęřřki wotewřichu, řiz w dňřřach póđłanřęje řřwy wiřřachu, a řolcžka węzipnje řladajo řařtupi. řan a řurij řo pořřróžřřchtaj, a řęřba řo řimaj, řo řa řawęřřkomaj wjazzy łudži pšchřpořłuchuje. Tola řtrachocziwnošč bęřche pšchęminjena, a duž řhroble dale řpęwawřchtaj. To pař džęřche, řaž jeno byč dňřbjeřche.

Ğdňž bęřchtaj dořłóncžiloj, řolcžka ř rucžłomaj řęřřařche, řo po řňřym woblicęřku řmęřřajoj, a wolařche: „Nętko pař ,łłodny pan' řpęwacz!“ Řnjęř řipinřki jeju tež k temu wabjeřche. Řařolaj pař njeřładařchtaj wjazzy wulłęho řařanja, řanjeřęřchtaj tu pęřnicęřku: „Pšchřjęř je ř Wřřřřna łłodny pan', a dořpęwawřchtaj ju ř teř řamej žiwnoščju, řaž dopołdnja.“

Řotom bu wor njeju řadane, řo dňřbitaj tež nęłotre řęřřřę

reje spěwac a so pschi tym wjerczecz, kaž prjedy pod lipu. Tež to so sta a so knjesej Cipinskemu wulzhychnje spodobasche.

Nětko Jan a Surij mēnjeshchtaj, so staj tam dolho došč byłoj a chyzschttaj woteńcz, pschi čimž Jan prajesche: „Wsmicze hiščezje juntróc naju najlubosnišči“ —

Knjes Cipinski pak jemu do rěče padže a džešche: „Ně, ně!“ njechwatajtaj tak jara! Njejšmy hiščezje hotowi. Pošnitaj so tudy, ja chzu šebi te pēšnicžki napišacž, kiž staj spěwaloj. Sich hłóš mam we hłowje, ale hłowa šebi napišam.

Pacholaj so bydžešchtaj. Knjes Cipinski pak se swóncžkom, kiž na blidže ležesche, šaklinkota. Pošlužnik jastupi. Knjes Cipinski jemu do wucha pošchepta a pokasa s hłowu na blidaschto šady pacholow. Pošlužnik so wotstroni.

Na to šebi knjes Cipinski te pēšnicžki hłowo wot hłowa powjedacž dasche a napišowasche. Jan a Surij šebi pschi tym pomyšleschtaj: „Wój móžemoj tež pišacž a našy wučer namaj druhdy prajesche, so prawje dušchnje pišamoj; ale tón knjes tola wjele lěpje pjero wjedže, hacž wój. To dže, kaž by šmudžil!“

Napošledku běšche wscho dokonjane. Duž knjes Cipinski rjekny: „Šmy so šwěru poprózowali; a dofelž je dželacžer šwojeho myta hódny, dha pošwacžmy.“

Pošlužnik bě blido pschihotowal, a knjes Cipinski jimaj nětko sa nje kasasche. Pacholaj pak žane małe woczi nječzinješchtaj na šlěborne talerje, šchle, nože, a widlicžki. Jimaj so šdasche, kaž by so jimaj džalo! Tola so nješpaschtaj, to bórny šhonišchtaj, jako běly šhlěb a šymnu pjeczeń woptaschtaj. A to jimaj čim lěpje šlodžesche, dofelž dženska hiščezje wobjedowaloj njeběšchtaj. Ale tež na wino njebě šapomnjene. Knjes Cipinski jimaj a šebi nala a džešche: „Šabrinkšmy se šchleńczkami na to, so by so wamaj derje šchlo!“ A šchleńczki w pschistorcženju šabrinknychu.

„Wój so najškerje džiwataj“, rjekny na to knjes Cipinski, „so wamaj jako zušomnikomaj tajku hoščinu dawam, kaž myšlitaj; ale njedžiwajtaj so! Sa wamaj teho dla wjekele činju, dofelž staj wój mje a moju džowczicžku powješeliloj se šwojim spěwom a rejwanjom. Sa to lubuju, dofelž šym Polak; w mojim wótznyh kraju ludžo na podobne waschnje spěwaju a rejwaju. Tak tež je w Čzechach. Wój pak staj mi pokasaloj, so w Šerbach hinaš njeje. Šaj, my wschitžy, Polazžy, Šerbjaj, Čžescha a hiščezje něotre druge ludy, mamy podobne waschnja, dofelž šmy s jeneho korjenja wurostli a w šarych čžasach blisko pschi šebi byli. My šmy s pschecželštwaj, kaž našcha rěč wopokasuje; pschetož, na pschitkad, šchtóž móže šerbiki, tón Polakaj a Čžeskej lohto rošymi, a t. d. My šhromadnje so Ššlowjenjo mjenujemy; wój staj Ššlowjanaj, kaž ja, a ja šym Ššlowjan, kaž wój; a mjes Ššlowjanami šu šwjasfi pschecželštwaj. Teho dla staj mi wój dwójžy lubaj!“

Knjes Cipinski hiščezje to a wono rěčesche a doda napošledku: „Šabrinkšmy nětko na šbože a rjany čžew Ššerbowštwaj!“

Šchleńczki šaklinčachu a buchu wupróšnjene. Knjes Cipinski jimaj šašo nala, runjež so wobaraschtaj a wjazžy picž nochyzschttaj. Šako pak tón womjellny, Jan poštanaj a rjekny: „Wy šče psche wschu měru dobrocžiwaj napschecžiwaj namaj, luby knježe! Dowolče teho dla, so bychmoj wam s waschej lubej šwójbu a waschemu pošškem ludej wutrobne štrawje wunješloj. Ššlawaj!“

Šo šhwili so knjes Cipinski s pacholomaj wot blida pošbēhny. Na to jimaj prajesche, so jeju s šwojemu wobžarowanju do šlužby wsacž njemóže, dofelž šu wschē městna wot šwěrnich šlužobnikow wobšadžene; ale so móžetaj pola njeho nozowacž a so na drugi džer po spodobanju na pucž podacž. Jan pak jemu šnapschecžiwaj: „Luby knježe! Ššmój pschewědčenaj wo waschej dobrocže; ale dowolče namaj, so woteńdžemoj a dženska hiščezje dale špytamoj, — dženska, hdžež so namaj šbože tak lubosnje šmēje. Džakowne dopomnječe na waš pak budže naju wschudže pschewodžecz.“

„Hdyž dha nochyzttaj wostacž“, prajesche na to knjes Cipinski, njemóžu waju džeržecz. Šo pak dužy njebyšchtaj nušy měloj, wsmitaj šebi tón pjenes šobu, kotryž wamaj tudy šawaleny podawam. Njedajtaj šebi podarmo dolho rěčecz!.. Sa wamaj wutrobne šbože pscheju na pucž, a wulžy wješelicž mje budže, jeli so hdy šhonju, so so wamaj derje wjedže. Wostanjetaj-li w mojej bliskošči abo pošndžetaj-li hdy tudy nimo abo budže-li wamaj hdy nusa, dha šhroble te mni pschindžttaj: mój dom je wamaj Ššerbomaj šóždy čžas wotewrjenny.“

Šanžka, kiž běšche sa šwacžinu něotre rash wó štwaje pošyla, nětko šašo jastupi s tymi hłowami: „Wšaj pacholaj! Čžeho dla hižom džetaj? Ale ja dyrbju wamaj tež něšcto dacž! Luby nanš je jenemu dal, a ja šwój pjenježt druhemu dam, so ma šóždy něšcto. Njech staj wamaj taj kroschttaj wužitnaj!“ Tak rěčjo pak pschepoda Ššurjej něšcto, šchtož bě do róžojteje papjery šawalila.

Nětko so pacholaj dlěje nješomdžeschtaj a wotšalischttaj so s tymi hłowami: „Šohnuj Wóh tón Knjes waš a wasch dom, luby knježe, ša te dobroty, kotrež šmój wot waš dostaloj, a šarunaj wam wschitko dwójžy a trójžy! Wsmicze naju najpošornišči džak, a tež wascha džowczicžka wsmi naju najlubosnišči džak! Wóh dal, so byšczje so štajnje derje měli!“ Šotom so hiščezje juntróc poššloniwšči woteńdžeschtaj.

(Ššchichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Wóh po šwojej radže druhdy džiwne pucže šhodži. Tak je wón sa kótki čžas wot něšcto njedžel tti najšarsche žony w małej wježy Ššomšku wotwolal. Najprjedy wumrje tam psched něšcto njedželemi wudowa Ššaulikowa a šańdženu njedželu, ša jedyn džer, šchtož drje tam ludžo nješomnja, 82 lět štara wudowa Ššchibarča a 76 lět štara wudowa Ššlimantowa.

— Duchowni šakšete Ššuzžy mējachu šwoju lētuschu hłownu konferenzu šańdženu šrjedu pod wodženjom knjesa wschischcheho žyrkwinskeho radžicžela Ššeiera.

— Redaktor „Budyšlich Ššowin“, knjes Ššonša, je w Budyščinje wumrjel a bu šańdženu njedželu šhowany. Ššwjatocžny pošrjeb šwědčesche wo čžesčži, kotruž běšche šebi šemrjetaj w žiwjenju dohly.

— Konferenza, kotraž ma wo mērje mjes Ššuskej a Ššapanškej jednacž, w bližich čžasach w Ššamerizy šhromadu štwopi. Nětko je woprawdže nadžija, so wujednanja s mērej powjeddu. Najškerje budže šebi Ššapanška žadacž, so Ššuska Ššapanšku poščonku ša wójnu šadani a wotplacžuje. Wššo budže šebi tež rukowanje ša to žadacž, so ma nadknještwaj w Ššapanškim morju. Ale Ššuska budže derje čžinicž, hdyž do žadanjom šwoli, so by šrudneho krejšchelecža šonž bylo. Šš temu nucža tež wobšejnosče w Ššuskej, hdžež so šbēžkarštwaj we wschēch šonžach šiba a šóždy džer wopory žada.

Dališche dobrowólne darj sa wbohe armeniške šhrotaj.

Š. s. Šš. Džakowny dar ša rjane žně 10 hr. — np.
W mjenje wobohich šhrotow wutrobny džak.

Gólcž, redaktor.

„Ššombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschēch pschedawarňach „Ššerb. Ššowin“ na wschach a w Budyščinje dostacž. Na šchtwórcž lēta placži wón 40 np., jenotliwe čžišla šo ša 4 np. pschedawaju.